

תפ"ח (תל אביב) 45563-09-14 - מדינת ישראל נ' בן ברדה

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (תל אביב) 45563-09-14 - מדינת ישראל נ' בן ברדה, תק-מח (2)2017, 20215(22/05/2017)";

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו תפ"ח 45563-09-14

מדינת ישראל נ' ברדה ואח'

לפני פב' השופטת שרה דותן - אב"ד פב' השופט מרדכי לוי פב' השופט
ירון לוי

מדינת ישראל
ע"י ב"פ עו"ד גלי חצב

המאשימה

נגד

1. בן ברדה (עציר)
ע"י ב"פ עו"ד זילברשלג ואיתן סבג

הנאשמים

2. רועי אשתר (עציר) ע"י ב"פ עו"ד ששי גז

גזר דין

פב' השופטת שרה דותן - אב"ד: רקע

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות: הנאשם 1, יליד 1990, הורשע בהריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); והנאשם 2, יליד 1992, הורשע בסיוע להריגה, עבירה לפי סעיף 298 וסעיף 31 לחוק, ובשיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק. בהתאם להסדר הטיעון שגובש, הוסכם כי לגבי נאשם 1 יעתרו הצדדים במשותף לעונש כולל של 15 שנים ותשעה חודשי מאסר בפועל שיכלול הפעלת מאסר על תנאי שהוטל בה.פ. 18963-03-10. כן הוסכם כי, בנוסף לעונש המאסר בפועל יוטל עונש מאסר על תנאי והצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעניין רכיב הפיצוי. באשר לנאשם 2 ההסדר לא כלל הסכמות לעניין העונש.

יצוין, כי ההליכים המקדמיים בתיק זה עד לגיבושו של הסדר טיעון היו רצופי מהמורות. מראשית הדרך, נדחו הדיונים,

פעם אחר פעם, על מנת להסדיר את סוגיית הייצוג ולצורך ניהול משא ומתן להסדר טיעון. הליכים אלה נמשכו כשנתיים. משפחתו של המנוח התנגדה להסדר טיעון בתיק לאורך כל הדרך. בסופו של יום, הוצג הסדר הטיעון ביום 29.08.2016, אולם מועד מתן הכרעת הדין נדחה על מנת לאפשר למשפחתו של המנוח למצות את האפשרויות העומדות בפניה ולעתור לבית המשפט הגבוה לצדק. העתירה נדחתה ביום 09.11.2016. למחרת, ביום 10.11.2016, הודו הנאשמים בעובדותיו של כתב האישום המתוקן והורשעו בעבירות כמפורט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו תפ"ח 45563-09-14 מדינת ישראל נ' ברדה ואח'

לעיל. שמיעת הטיעונים לעונש נדחתה לצורך קבלת תסקיר נפגע עבירה ביחס למשפחתו של המנוח ותסקיר מבחן בעניינו של הנאשם 2.

על פי האמור בכתב האישום המתוקן, בליל 02.11.2012 סמוך לשעה 00:10 התחוללה קטטה במועדון "ביסטרו בר" שבטיילת בבת ים. הנאשמים ספגו מהלומות קשות מידי המנוח וחבריו וכן נגרם נזק למועדון. לאחר כשעה, נפגשו המנוח וחבריו עם דניאל איסקייב, שהציע לישר את ההדורים, אך המנוח שלל אפשרות זו.

בליל 03.11.2012, בשיחות טלפוניות, נמסר למנוח באמצעות ידידו, כי בעל המועדון דורש שיפצה אותו, שאם לא כן יתלונן במשטרה בצירוף סרטון האבטחה מאירועי אותו הערב. במקביל, נמסרה הודעה דומה לידידים של הנאשמים. המנוח, שחש מהעברתו של הסרטון לידי המשטרה, החל לנסוע למועדון ביחד עם חברו, מראב טבידיאשווילי, שגם נטל חלק בקטטה. מאחר שידעו שבעל המועדון פנה גם לנאשמים, סברו כי יהיה נכון לחבור אליהם ולהיכנס ביחד למועדון על מנת לדון בפיוצו, ולשם כך פנו אליהם טלפונית באמצעות אחר.

לאחר שיחת הטלפון, סיכמו הנאשמים ביניהם לנקום במנוח, באופן שנאשם 2 יוביל את נאשם 1 ויאבטח אותו, בזמן שזה פוגע במנוח. לשם כך, עשה הנאשם 2 שימוש בקטנוע שבבעלותו, ונאשם 1 הצטייד באקדח ובתחמושת. יצוין, כי הנאשם 2 היה מודע לאפשרות שנאשם 1 הצטייד בנשק, אך נמנע מלברר מהו.

הנאשם 1 יצר קשר טלפוני עם המנוח וחברו בידיעת הנאשם 2, והם הגיעו יחד רכובים על הקטנוע למקום המפגש עם המנוח כשהם עוטים קסדות. לאחר שהנאשם 2 עצר את הקטנוע במרחק מה מהמנוח, הבחין כי הנאשם 1 מחזיק אקדח, ובשלב זה ירה הנאשם 1 חמישה כדורים לעבר המנוח.

הנאשמים נמלטו בנסיעה מהמקום. קליע אחד חדר לצווארו של המנוח וגרם למותו עוד בטרם הגיע לבית החולים. לאחר מספר ימים, נמלט נאשם 2 מישראל לקוסטה ריקה, מבלי שנרשם בתחנת גבול כדין.

הראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם 1 (בימ"ש/1) וכן את פסק הדין בו הוטל עליו עונש מאסר על תנאי (בימ"ש/2). בנוסף, הוגש תסקיר קצין מבחן בעניינו של נאשם 2 וכן תסקיר נפגעי עבירה בעניינה של משפחת

המנוח. לבקשת אביו של המנוח ואחותו, ניתנה להם אפשרות לומר את דברם, הגם שהוגש תסקיר בעניין המשפחה, כאמור לעיל.

ב"כ הנאשם 1 לא הביא עדים לעניין העונש, אך ביקש להגיש מכתב שכתבה סבתו של הנאשם (בימ"ש/3). מטעם הנאשם 2 העידו 3 עדי אופי. לבסוף, לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש, ניתנה לנאשמים זכות המילה האחרונה. שניהם הביעו חרטה, ונאשם 1 הגיש גם מכתב שכתב (בימ"ש/4).

בתסקיר נפגעי העבירה שנערך ביחס לבני משפחתו של המנוח מתוארת חוויית אובדן קשה בצד ניסיון "לקבל אישור והכרה על שאירע למנוח", שמחד גיסא מהווה "ברירה" מתחושות האובדן, ומאידך גיסא מונע את האפשרות "לקיים תהליך פרידה הדרגתי". המנוח, שהיה בן 21 במותו, היה הבן הצעיר במשפחתו. בני המשפחה מסרו כי בתור שכזה, הדאגה לשלומה היתה בראש מעייניהם, והיוותה "גורם מאחד ומלכד בין בני המשפחה לאורך השנים". עוד סיפרו, כי בערב שקדם לפגיעה ישבו לארוחת ערב שבת משפחתית, באוירה נינוחה וחמה, ולא ידעו דבר על שאירע יום קודם במועדון; וכשלמחרת התבשרו בבשורה הקשה על ידי חבר שנכח במקום וראה את המנוח חבול ומדמם, הוכו בתדהמה עמוקה והתקשו לקלוט את שאירע ולהיפרד מיקירם.

תמונת הנזק, כפי שמתוארת על ידי עורכת התסקיר כוללת "קושי חריג ביכולת ההסתגלות לשינוי ... במקרה זה, ההלם והתדהמה על שאירע, הביאו לקריסה פתאומית של העולם המוכר והבטוח של בני המשפחה והותירו אותם בתחושות קשות של חוסר אונים וחוסר ישע, אל מול האימה והיעדר המשמעות במוות של בנם. לאור זאת, נראה כי ההסתגלות אל המוות הנה קשה במיוחד". יצוין, כי בני המשפחה נותרו עם תחושות קשות כלפי הרשויות, ובהן "זעם וכאב על הסדר הטיעון, כשאנו התרשמנו מתחושה קשה של אכזבה, עלבון וזלזול בחומרת הנזק שנגרם להם ובחיי המנוח". היבטים נוספים לנזקי המשפחה מתבטאים: בהתמודדות עם רגשות אשם כבדים על שכשלו בשמירה על שלומה של יקירם; בשינוי בתפיסת עולמם, שכן הם חווים את חייהם כבלתי ניתנים לשליטה; ובפגיעה בלכידות המשפחתית, מאחר שכל אחד מבני המשפחה מכונס בעצמו ומתמודד לבדו עם תחושת האובדן שהוא חווה.

למרות שבני המשפחה לא הביעו רצון להתחיל בתהליך טיפולי, ממליצה עורכת התסקיר להטיל פיצוי כספי משמעותי "על מנת לסייע לבני משפחת המנוח להשיב לעצמם, ולו ברמה ראשונית, את תחושת השליטה לחייהם ולהעניק הכרה חברתית בפגיעה הקשה במנוח ובסבלם".

בהמשך לרשמיה של עורכת התסקיר, ניתן לציין כי גם בדיון הטיעונים לעונש בו העידו אביו ואחותו של המנוח, ניתן היה להתרשם מהיגון העמוק בו היו שרויים.

אביו של המנוח מאן להשלים עם החלטתו של בית המשפט הגבוה לצדק, שדחה את עתירתה של המשפחה ואישר את הסדר הטיעון, ועזב בכעס את דוכן העדים כשהתבקש לומר את דברו לעניין העונש.

אחותו של המנוח, שהינה עורכת דין במקצועה, ציינה בפתח דבריה כי הנאשמים גזלו ממשפחתה את היקר להם מכל, וכי המנוח, אחיה הצעיר, היה לה כבן. לדבריה, המנוח הובא למקום האירוע במרמה ונרצח ביריות בדם קר. היא הטעימה כי המשפחה הביעה, לכל אורך הדרך, את התנגדותה להסדר הטיעון, וביכרה לנהל משפט הגם שהוא טומן בחובו את האפשרות כי הנאשמים יזוכו. היא תמכה, כיצד ייתכן שמתנהל משא ומתן בזמן שקולה של משפחת המנוח לא נשמע, והלינה כי "השלו אותנו, נתנו לנו להבין שמתחילות הוכחות". לבסוף, הביעה תחנוניה כי לכל הפחות ייגזר על הנאשמים העונש המקסימאלי האפשרי במסגרתו של הסדר

הטיעון שאושר.

הראיות המתייחסות לנאשמים:

באשר לנאשם 1. המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות (בימ"ש/1), ממנו עולה כי לנאשם 1 עבר פלילי מכביד בעבירות סמים, אלימות ורכוש. כמו כן, הוגש גזר דין מיום 04.11.2014 שניתן בת"פ 18963-03-10 (בימ"ש/2) בו נגזרו על הנאשם 1, 33 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, בגין הרשעתו בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות ושיבוש הליכי משפט, על רקע קטטה שאירעה במהלך מפגש חברתי בו צרכו הנאשם וחבריו וודקה.

מנגד, הגיש ב"כ הנאשם 1 מכתב שכתבה סבתו (בימ"ש/3), ובו היא מתארת את נסיבות חייו של הנאשם, שהוריו התגרשו בינקותו. סבתו של הנאשם מציינת כי מאז התגורר בביתה, והיא זו שנשאה בעול גידולו, הגם שהיא בעצמה אם לחמישה ילדים ומצבה הבריאותי והכלכלי אינו שפיר. סבתו של הנאשם מציינת כי הוא סובל מהיפר אקטיביות וקשיי קשב וריכוז, וכי אמו סובלת מדיכאון. עוד מסרה, כי בעקבות הסתבכותו הנוכחית, נאלצה האם למכור את דירתה כדי לממן את הוצאות הגנתו.

כאמור לעיל, ביקש הנאשם 1 להגיש מכתב המבטא את מחשבותיו, רגשותיו ותחושותיו ביחס לאירוע (בימ"ש/4). לדבריו, הוא חי עם מצפון לא נקי וחש צער וכאב רב על מותו של המנוח ועל הסבל שגרם למשפחתו. בהמשך, מתאר הנאשם 1 את נסיבות חייו הקשות, ואת העובדה שאמו נאלצה למכור את דירתה על מנת לממן את הגנתו. עוד מציין הנאשם, כי מאז האירוע הבין את התכלית לחייו והחליט לעשות שינוי וללכת בדרך הישר, ולגרסתו "אני עצור פ-30 חודשים בהם לא צברתי לחובתי דוחות משמעת ולא הסתבכתי בשום בעיה". בשולי מכתבו, מבקש הנאשם 1 לקבל טיפול ולהקל בעונשו במידת האפשר.

באשר לנאשם 2. כאמור לעיל, הוגש בעניינו תסקיר של שירות המבחן וכן נשמעו 3 עדי אופי. יצוין, כי הסניגור העלה השגות בעניין התסקיר וטען כי, הוא כולל נתונים שאינם עולים בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן, משום שאומצו לתוכו קטעים מתוך תסקיר המעצר. הגם שהיה ממש בטענתו, לפיה "תסקיר מעצר התפקיד שלו אחר להראות סיפון, שם הנאשם שלי הואשם ברצח, הורשע פה בסיוע להריגה, פה הוא פן לוקח אחריות", נדחתה בקשתו לערוך תסקיר חדש, מהטעם ש"לא ניתן לדרוש משירות המבחן להתעלם מממצאים ועובדות שהתגלו במהלך אבחון קודם שנערך". יודגש כי, ההתייחסות הנה לממצאים הקשורים לאישיות הנאשם ואין חולק כי, יש להתייחס אך ורק לעבירות בהן הורשע.

בתסקיר האמור, מתוארות נסיבות חייו של הנאשם 2, ובהן גירושי הוריו כשהיה בן 13, ושחרורו מהצבא, בהתאם לבקשתו, על רקע רצונו לסייע בפרנסת המשפחה. עוד צוין, כי לנאשם 2 אין עבר פלילי והוא לוקח אחריות על התנהגותו האלימה, על רקע הקשר שלו עם בן דודו, הוא הנאשם 1. כמו כן, צוין כי הנאשם 2 "תאר פי חווה זעזוע וחוויות משבר על רקע הפגיעה הקטלנית במנוח. לדבריו, על רקע הבהלה שחש אחרי ביצוע העבירות בחר בדרך מפשילה של בריחה מהתמודדות ישירה וברח למדינה אחרת (קוסטריקה) עד להסגרתו ארצה". בנוסף, הביע הנאשם 2 רצון להשתלב בטיפול בתחום ניהול כעסים ולשקם את חייו.

אל מול רצונו זה, התמונה המצטיירת מהתסקיר מסויגת יותר, שכן מהמידע שהתקבל מהעובדת הסוציאלית בבית המעצר עולה כי "לאורך השנה וחמישה חודשים בו שהה באגף עצורים נ"ס הקשר עם גורמי טיפול היה סביב צרפים קונקרטיים בלבד (בקשות חוזרות לביקורים פתוחים עם בני המשפחה)". עוד נמסר, כי הנאשם 2 לא הרבה לשתף בפרטים, כי השתלב בסדנה לשליטה בכעסים רק

בינואר 2016 ובמסגרתה התייצב למרבית המפגשים אך התקשה לשתף בעולמו הפנימי, וכי לאחר ניסיון כושל להשתלב בסדנה לטיפול באמצעות בעלי חיים בחר שלא לקחת חלק בסדנאות טיפוליות. לאחר שקילת גורמי הסיכון אל מול גורמי הסיכוי, מסרה עורכת התסקיר את המלצתה, בזו הלשון:

"המלצה

לאור האמור, חומרתה הרבה של העבירה ותוצאותיה הקטלניות, לצד התרשמותנו מבחור צעיר, בעל נורמות שוליות ופורצות גבול, חסר מסגרת השתייכות תומכת ונורמטיבית, כשרמת סיכון למעורבות נוספת בעבירות אלימות בינונית, להערכתנו. אנו נמליץ על הטלת עונש מוחשי שיחדד לו את חומרת העבירה, גבולות החוק, וימנע הידרדרותו".

פרט לאמור בתסקיר, העידו לטובתו של הנאשם 2 שלושה עדים: גב' גיני כבודי, אם חברתו של הנאשם; מר נאור עמר, חבר ילדות; וגב' רחל כץ, אמו של הנאשם.

גב' כבודי העידה כי בתה היא חברתו של הנאשם כעשר שנים, מגיל 14. הגם שבתחילה התנגדה לכך שבתה תנהל מערכת יחסים בגיל כה צעיר, הרי שבסופו של דבר היא מברכת על כך. לדבריה, הנאשם 2 יקר לה כבן, מאחר שתמך בבתה בעת שלמדה לבחינות הבגרות ובתקופת שירותה הצבאי, והיא אינה יודעת להסביר כיצד הסתבך בעבירות שביצע.

מר עמר העיד כי הוא חבר ילדות של הנאשם 2. לדבריו, הנאשם 2 הוא "בחור שקט, מופנם, ביישן, היו לי הרבה שיחות איתו בתקופה, הוא נגד אלימות, לא בחור של עצבים ומריבות. תמיד יצאנו מזה, מהפשע, מהעבריינות, הוא נגד זה, הוא בחור ערכי ועוזר".

גב' כץ העידה על נסיבות חייה הקשות, הן במשפחת המוצא, והן בעקבות גירושיה מאביו של הנאשם 2. לדבריה, הנאשם 1 הגיע להתגורר בביתם לאחר שחרורו מהכלא, וכעבור שלושה שבועות אירע המקרה. גב' כץ הטעימה כי לבנה אין עבר פלילי וכי ברר לחו"ל מאחר שחש מאוים וביקש את נפשו למות. את דבריה, חתמה האם בבקשת רחמים מבית המשפט ובמסירת תנחומיה למשפחתו של המנוח.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה, עו"ד חצב, ביקשה לאשר את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם 1 את עונש המאסר שהוסכם בין הצדדים, 15 שנים וששה חודשים מאסר בפועל, וכן להפעיל את עונש המאסר על תנאי שנגזר עליו בת"פ 18693-03-10, בהתאם להסכמות שגובשו, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 1 מאחורי סורג ובריה 15 שנות מאסר ו-9 חודשים. ב"כ המאשימה ציינה כי הסדר הטיעון גובש בשל קשיים ראייתיים, וכי הוא "ראוי, נכון ומאוזן על בסיס הראיות שהיו בתיק החקירה". ב"כ המאשימה הצביעה על עברו הפלילי המכביד של הנאשם 1 ועל התכנון שקדם לביצועה של העבירה. כמו כן, ציינה את הרקע לביצוע העבירה, שהינו סכסוך של מה בכך ורצון בנקמה, ומנגד הפנתה לתסקיר נפגעי העבירה המלמד על הנזק העצום שנגרם לבני משפחתו של המנוח כתוצאה מאובדן יקירם. בהמשך לכך, ביקשה ב"כ המאשימה לחייב את הנאשם 1 בפיצוי מקסימאלי, בסך 258,000 ש"ח לעיזבון המנוח, כמתחייב מההלכה הפסוקה, לפיה אין לפסוק פיצוי בנפרד לכל אחד מבני המשפחה. לבסוף, ציינה ב"כ המאשימה כי היא ערה לכך שלנאשם 1 אין יכולות כלכליות, והפנתה, בהקשר זה לע"פ 5761/05 הקובע חד משמעית כי פיצוי המוטל בהליך הפלילי אין לו ולא צריך להיות לו קשר ליכולת ההשבה של הנאשם, אלא להיות ראוי ומתאים לנסיבות העבירה ותוצאותיה.

עמוד 5

באשר לנאשם 2, אשר בעניינו לא הגיעו ב"כ הצדדים להסכמה ביחס לעונש, הבהירה עו"ד חצב כי, למרות שבעבירת סיוע דין המסייע מחצית מעונשו של המבצע העיקרי, בנסיבותיו של תיק זה, עונשו של נאשם 2 אינו צריך להיות מחצית מעונשו של נאשם 1, אלא אמור להיגזר מהעונש המקסימלי של סיוע להריגה, דהיינו, כ-10 שנות מאסר ועל כך יש להוסיף עונש בשל עבירת השיבוש. ב"כ המאשימה ביקשה להתייחס, בגזירת העונש, לחלקו הדומיננטי של נאשם 2. לדבריה, אכן מדובר במסייע, אך מסייע ברף הגבוה, בהיותו "חלק מהסיפור" ובעל אינטרס שנטל חלק באירועים מתחילתם, הן בריב בבר, הן בהחלטה לפגוע במנוח והוא זה שהוביל את נאשם 1 למקום האירוע. עוד ציינה כי, על פי עובדות כתב האישום, בהן הודה נאשם 2, הלה היה מודע לאפשרות שנאשם 1 מצטייד בנשק בטרם ההגעה למקום. נאשם 1 ברר היכן נמצא המנוח בידעתו של נאשם 2. נאשם 2 הוביל את נאשם 1, בהגיעם למקום נאשם 2 עצר את הקטנוע, בשלב זה הבחין כי נאשם 1 מחזיק באקדח, תוך שהוא מתכוון לפגוע במנוח, גם בשלב זה נאשם 2 אינו עושה דבר וממשיך בפעילות המאפשרת, למעשה, לנאשם 1 לירות לעבר המנוח. לאחר מכן נאשם 2 מילט את עצמו יחד עם נאשם 1 ממקום הפשע. לאור מעורבותו המתוארת לעיל של נאשם 2, סבורה עו"ד חצב כי, יש לראות בנאשם 2 מסייע ברף מאוד גבוה, ומשכך מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 8 עד 10 שנות מאסר. גם בעניינו של נאשם 2 הדגישה ב"כ המאשימה את התכונן המוקדם והתוצאה הקטלנית.

כתמיכה בטענותיה הפנתה עו"ד חצב לע"פ 5214/13 ולתפ"ח 15741-02-13.

באשר לעבירת השיבוש, מדובר אמנם בעבירה שהעונש לצדה הוא שלוש שנות מאסר, אולם נאשם 2 ברח מישראל לקוסטה ריקה, בדרך לא דרך, מספר ימים לאחר מותו של המנוח והוחזר לישראל לאחר הליכי הסגרה, ולא מרצונו. מעשיו אלה נעשו מתוך כוונה למנוע ולהכשיל את חקירת המשטרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו תפ"ח 45563-09-14 מדינת ישראל נ' ברדה ואח'

עו"ד חצב ביקשה שלא לראות בשתי העבירות אירועים נפרדים ולהטיל עונש מאסר מצטבר של 12 חודשים במתחם שבין 6-15 חודשי מאסר.

עוד צוין על ידי ב"כ המאשימה כי, על פי האמור בתסקיר שירות המבחן, נטילת האחריות על ידי נאשם 2 היא חלקית וכן הדגישה את התרשמות שירות המבחן כי, מדובר בצעיר בעל נורמות פורצות גבול וכי, מידת הסיכון שיהיה מעורב פעם נוספת בעבירות אלימות היא בינונית.

גם בעניינו של נאשם 2 סברה ב"כ המאשימה כי, הפיצוי צריך להיות קרוב לרף המקסימלי.

בא כוחו של נאשם 1, עו"ד זילברשלג, תמך בבקשת ב"כ המאשימה לאשר את הסדר הטיעון שנכרת לאחר פגישות רבות בהן נבחנו כל היבטי הפרשה. מעבר למשא ומתן שהתנהל בין הצדדים, התקיים גם הליך גישור שבסופו של יום הסתיים בהסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והצדדים הגיעו להסכמה גם לעניין העונש.

הסניגור הדגיש כי, העונש המוצע עומד ברף גבוה של עבירת הריגה.

עוד צוין כי, העונש נבחן גם בבג"ץ, אשר דחה את עתירת משפחת הקורבן כנגד הסדר הטיעון.

לעניין הפיצוי הדגיש עו"ד זילברשלג את החרטה הכנה אותה הביע נאשם 1 בפני משפחת המנוח ואת רצונו העז לשנות את אורחות חייו, הוא נשא אשה לפני כשנה, החל לשמור מצוות ובמהלך כל תקופת מעצרו לא היו לו כל עבירות משמעת. הסניגור הפנה למכתבה של הסבתא הפורש את קשיי המשפחה ובעיותיה וכן למסמך רפואי המתייחס לבעיותיה הרפואיות של האם. עו"ד זילברשלג הבהיר כי, אין בנסיבותיו האישיות של הנאשם כדי להצדיק את המעשה הנורא, אולם יש להן משקל בפסיקת הפיצוי, ותמך את טענתו באסופת פסיקה.

עו"ד גז, ב"כ נאשם 2, הדגיש בראשית דבריו את השוני המהותי בין עובדות כתב האישום המקורי לכתב האישום המתוקן ואת תקופת מעצרו הארוכה, 30 חודשים. לטענתו, אילו הוגש כתב האישום מלכתחילה במתכונתו של כתב האישום המתוקן, התיק לא היה נדון על ידי הרכב ויש להניח שהיה מסתיים זה מכבר.

גם עו"ד גז הביע צערו על התוצאה הטרגית. עו"ד גז הפנה לעובדות כתב האישום, מהן עולה כי המנוח תקף והיכה את הנאשמים בשלב הראשון של האירועים.

באשר לתכנון המוקדם, שב הסניגור והפנה לעובדות כתב האישום המתוקן, בו צויין כי בעל המועדון הוא זה שזימן את המעורבים למקום בדרישה לפצותו על הנזקים שגרמו למקום. עוד ציין כי מודעותו של נאשם 2 לקיומו של נשק היתה ברמת האדישות, "מודע לאפשרות", מבלי שצויין באיזה נשק מדובר. כן הפנה לסעיף 8 לכתב האישום המתוקן, שם צויין מפורשות כי נאשם 2 הבחין באקדח רק בשלב הירי ולא ניתן לדרוש ממנו למנוע את המעשה כאשר האחר אווז בנשק.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הדגיש הסניגור את העובדה שעד לאירועים נשוא כתב האישום, לא היה מעורב בפלילים ואין לו הרשעות קודמות.

ביחס לעבירת השיבוש, טען הסניגור כי, אין מדובר בעבירת שיבוש "רגילה", מאחר שהשיבוש התבטא בבריחה מהארץ ולא בשיבוש בפועל של פעולות החקירה. עו"ד גז ביקש לאבחן את נסיבות העבירה בענייננו מאלה שבפסק הדין אותו הגישה ב"כ המאשימה, מכיוון שבאותו עניין הנאשם זימן עדי שקר ופעל באופן אקטיבי לשיבוש החקירה, שעה שבענייננו מדובר בשיבוש שניתן לראותו כ"פאסיבי".

בהתייחס לחלקו של הנאשם בעבירה העיקרית, ביקש הסניגור להפחית את מידת מעורבותו ולאבחן בהתאם את המקרה מהפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ המאשימה.

באשר לתסקיר עו"ד גז סבר כי, שירות המבחן לא בחן את עניינו של הנאשם ביסודיות המתבקשת מעורכי תסקיר "חובה". כן מחה כנגד ההתייחסות לאמור בתסקיר המעצר, אשר התייחס לכתב האישום המקורי. גם עו"ד גז הפנה לאסופת פסקי דין, אשר בהסתמך על האמור בהם ועל נסיבותיו הייחודיות של המקרה, ביקשנו לתחום את העונש עמוד 7

ההולם בין שנתיים לארבע שנים ולהתחשב בנסיבות חייו הקשות בקביעת העונש בתוך המתחם.
באשר לעבירת השיבוש ביקש הסניגור שלא להטיל עונש מאסר בגין עבירה זו, בשל נסיבותיה המיוחדות ולחלופין לחפוף את העונש לעונש בגין העבירה העיקרית.

נאשם 1, אשר התקשה לומר את דבריו, הגיש לנו מכתב (בימ"ש 4) והוסיף את רגשי השתתפותו בצער משפחת המנוח, למרות הידיעה שאין לו אוזן קשבת מצדם.

נאשם 2 הביע בפנינו את צערו על מה שקרה. דיון והכרעה באשר לנאשם 1

בע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013) קבע כב' השופט ח' מלצר כי, בית המשפט מוסמך לבחון את שהוסכם בהסדר הטיעון על רקע העונש הראוי אלמלא ההסדר, שאותו יש לגבש בהתאם להוראות הקונקרטיות של תיקון 113.
בחינת מתחם העונש המוסכם על רקע נסיבותיו הקשות של האירוע שהסתיים בקיפוח חיי אדם תוך פגיעה באינטרס של קדושת החיים מחד גיסא, מול הנסיבות המיוחדות של המקרה המתארות אירוע מתפתח מאידך גיסא, האיזון שנערך בגדרו של הסדר הטיעון בין האינטרס הציבורי לנסיבות המקרה, מצדיק קבלתו של ההסדר ככל שהוא נוגע לעונש המאסר המוסכם.

באשר לפיצוי, אכן בית המשפט הפוסק פיצוי לנפגע העבירה אינו אמור להתחשב ביכולת התשלום של הנאשם או בנסיבותיו האישיות, אולם בבחינת נסיבות האירוע מול הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק, אני סבורה שהפיצוי שיש להשית על נאשם 1 הוא 110,000 ₪.

לאור האמור, אמליץ לחבריי להטיל על נאשם 1 את העונשים הבאים: מאסר בפועל של 15 שנים וששה

חודשים מיום מעצרו 27.8.2014.

המאסר על תנאי של 10 חודשים, שהוטל בת"פ 18963-03-10, יופעל באופן ששבעה חודשים ירצו בחופף לעונש בתיק זה ושלושה חודשים ירצו במצטבר, כך שבסה"כ ירצה הנאשם מאסר של 15 שנים ו-9 חודשים מיום מעצרו.

24 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

כן ישלם הנאשם פיצוי, בסך 110,000 ₪ לעזבונו של המנוח, על פי פרטים שיימסרו על ידי ב"כ המאשימה.

באשר לנאשם 2

אומר מיד כי גישתה של ב"כ המאשימה, לפיה יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתחשב בעונש המקסימלי הקבוע בחוק לעבירה בה הורשע, ולא על פי העונש שנגזר על נאשם 1, אינה מקובלת עלי. אחידות הענישה בין שותפים לעבירה והיחס בין המבצעים הינה עקרון מנחה בפסיקה. בבואנו לבחון את הענישה הנוהגת, אין אנו רשאים להתעלם מפסיקה המתייחסת לשותפו של הנאשם, שהיא הרלבנטית ביותר בבחינת נסיבות העבירה המסויימת, בשונה מאסמכתאות אחרות אשר ברוב המקרים קיים שוני בנסיבותיהם של אותם אירועים לענייננו הן לקולא והן לחומרה.

בע"פ 5214/13 סירחאן ואח' נ' מדינת ישראל (30.12.2013) דירג כבי השופט עי פוגלמן את מידת החומרה שיש לייחס למעורבותו

של המסייע לעבריין העיקרי:

"כשמדובר בעבירת סיוע, שהיא כאמור עבירה העומדת לעצמה, השונה במאפייניה ופחותה בחומרתה מהעבירה העיקרית. מבלי למצות, מתחם העונש של עבירת סיוע ייגזר מהנסיבות הבאות: אם מדובר בסיוע במעשה או סיוע במחדל; אם הסיוע קדם לביצוע העבירה העיקרית (סיוע בתכנון) או סיוע שניתן בעת ביצועה של העבירה העיקרית; מידת תרומתו של הסיוע לביצוע העבירה העיקרית; תרומת הסיוע לנזק שהיה צפוי להיגרם ולנזק שנגרם בפועל; יכולתו של הנאשם להבין את שהוא עושה, את הפסול במעשהו או את משמעותו, לרבות בשל גילו, ועוד".

על פי עובדות כתב האישום בהן הודה נאשם 2, חלקו באירועים היה בלתי מבוטל. לאחר ששני הנאשמים זומנו למועדון על ידי מי מטעמו של המנוח, להסדרת נושא הפיצוי לבעל המועדון, סיכמו הנאשמים ביניהם לנקום במנוח בגין הפגיעה בהם בקטטה. על פי התוכנית אותה רקמו, אמור היה נאשם 2 להסיע את נאשם 1 למקום במטרה שהאחרון יגרום למנוח חבלות חמורות כנקמה על הפגיעה אותה ספגו השניים בקטטה. על פי ההבנות אליהם הגיעו הנאשמים, נאשם 2 אמור היה לאפשר לנאשם 1 לבצע את זממו ולאבטח אותו, תוך שהם שווי נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח כתוצאה מהתקיפה המתוכננת. לקידום מטרותם הצטיידו הנאשמים בקטנוע שהיה בבעלותו של נאשם 2 ונאשם 1 הצטייד באקדח ותחמושת, תוך שנאשם 2 מודע לאפשרות כי נאשם 1 הצטייד בנשק לשם ביצוע תוכניתם, אך נמנע מלברר מהו. בטרם הגעתם למקום התקשר נאשם 1 בדיעת נאשם 2 פעמיים למנוח, על מנת לברר את מיקומו. נאשם 2 הסיע את נאשם 1 למקום המפגש עליו סיכמו עם המנוח, עצר במרחק מה מהמנוח ואז הבחין נאשם 2 כי נאשם 1 מחזיק באקדח בידו.

בשלב זה ירה נאשם 1 לעבר המנוח 5 כדורים שאחד מהם פגע בצווארו וגרם למותו. לאחר הירי נמלטו הנאשמים מזירת האירוע כשהם רכובים על קטנועו של נאשם 2.

בחינת מידת מעורבותו של נאשם 2 בהתרחשות האלימה, שהסתיימה במותו של המנוח מלמדת כי, אין עסקין בסיוע במחדל, אלא בסיוע פעיל הן עובר לביצוע העבירה והן במהלכה.

נאשם 2 היה שותף מלא לתוכנית לפגוע במנוח והסיע את נאשם 1 למקום וסייע לו להימלט משם לאחר המעשה. מכאן שהסיוע שהעניק נאשם 2 לנאשם 1 אינו זניח כל עיקר כפי שניסה הסניגור לטעון.

בבחינת מתחם העונש ההולם, שומה עלינו להתייחס ראשית לכל לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשה העבירה. אין חולק כי, קיפוח חיי אדם פוגע בערך העליון של קדושת החיים.

באשר לנסיבות העבירה, כפי שצוין לעיל, בשל סכסוך של מה בכך, החליטו הנאשמים לנקום במנוח, נקמה שהובילה בסופו של יום למותו.

מתסקיר נפגעי העבירה מצטיירת תמונה של משפחה שבורה, המתקשה לתפקד כתוצאה מגדיעת חייו הצעירים של בנם.

כפי שצויין לעיל, המפגש הקטלני לא היה מקרי, אלא תוכנן מראש וגם זו נסיבה לחומרה.

מאידך גיסא אין להתעלם מהעובדה שהמנוח הגיע למקום כשהוא מלווה בחבר, לאחר שהפליא מכותיו בנאשמים במפגש הקודם. ב"כ הצדדים הגישו לעיוננו אסופת פסקי דין, אשר בחלקם הוטלו עונשים חמורים של 12 שנות מאסר בשל סיוע להריגה של שני אנשים (ע"פ 2453/15) וסיוע להריגה בצירוף עבירות נשק (ע"פ 1630/14) וכן 8 שנות מאסר (ע"פ 6391/12). באחרים הוטלו עונשים של 24 חודשי מאסר על נאשם בעל רמה קוגניטיבית נמוכה (תפ"ח (ת"א) 1094/07). חמש שנות מאסר שנגרמו מעונשו המוסכם של מבצע העבירה (תפ"ח (ת"א) 1099/07). 14 חודשי מאסר (ת"פ (חי" 377/09) וחמש שנות מאסר (תפ"ח 1054/04).

עיון בפסקי הדין מעלה כי, הם נבדלים מענייננו.

בע"פ 2453/15 חיימוב נ' מדינת ישראל (11.12.2016) נדון המערער ל-12 שנות מאסר, לאחר שהורשע בסיוע להריגה, בכך שמסר פרטים באשר למקום הימצאו של אדם אחר, בידעו כי במידע ייעשה שימוש לצורך ירי באותו אדם, מעשה הירי גרם בפועל למותם של שני אנשים.

בע"פ 1630/14 אבו שנדי ואח' נ' מדינת ישראל (4.12.2014) נדון המערער ל-12 שנות מאסר, לאחר שהודה בסיוע להריגה. על פי העובדות שם, הנאשם יחד עם אחרים החליטו לפגוע בקורבן וכולם הצטיידו באקדחים לקידום מטרותם זו.

גם פסקי הדין המקלים שהוצגו לנו, אינם תואמים בנסיבותיהם את עובדות המקרה שלפנינו, מה גם שחלקם נגזרו שנים בטרם נחקק תיקון 113 לחוק העונשין.

בתפ"ח (ת"א) 1054/04 (7.9.2005) נקבע כי מידת מעורבותו של נאשם 3, שהורשע בסיוע להריגה, היתה פחותה מזו של חבריו, אשר ראו באלימות אורח חיים, מאחר שלא היה מעורב בכל שלבי האירוע, בניגוד לענייננו.

בת"פ 438/09 (י-ם) (16.02.2010) מדינת ישראל נ' מוסטפא סיפק הנאשם יחד עם אחר אקדחים למעורבים בקטטה שהסתיימה במות הקורבן, אך נקבע בפסק הדין כי האקדחים סופקו לאחר שנאמר לנאשם כי אלה נועדו להגנה עצמית, ואף נקבע פוזיטיבית שהנאשם לא היה מעורב במעשי האלימות. משכך העונש של 36 חודשי מאסר בפועל, שהוטל באותו עניין, אינו רלבנטי לענייננו.

המקרה היחיד שנסיבותיו דומות לענייננו הינו ע"פ 6091/12 מסארווה נ' מדינת ישראל (23.06.2012) בו נדחה ערעור על עונש של 8 שנות מאסר בפועל שהוטל בגין סיוע להריגה ובסיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

גם באותו עניין, בהמשך לקטטה אלימה, נערך מפגש בין שתי חבורות יריבות שבסופו נורה המנוח למוות ואדם נוסף נפצע ברגלו.

כפי שציינתי לעיל, אני סבורה כי נקודת המוצא לקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 צריכה להיות העונש שהוטל על שותפו לעבירה המסויימת הזו, בהתחשב במכלול הנסיבות המתייחסות לביצוע העבירה והענישה הנוהגת, מציעה אני לחבריי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 6 ל-10 שנות מאסר.

בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהעדר עבר פלילי מחד גיסא מול התסקיר שאינו חיובי בלשון המעטה והימלטותו לקוסטה ריקה, מציעה אני לחבריי להטיל על נאשם 2 מאסר של שבע שנים בגין העבירה של סיוע להריגה.

באשר לשיבוש מהלכי משפט, מציעה אני לחבריי להטיל על הנאשם ששה חודשי מאסר, שירוצו במצטבר לעונש שהוטל בעבירה העיקרית, סה"כ שבע שנים וששה חודשים לריצוי בפועל מיום מעצרו 31.8.2014.

מאסר על תנאי של 20 חודשים, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של שיבוש עשיית משפט, על פי סעיפים

249-237 בסימן אי לפרק טי של חוק העונשין או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

שרה דותן, שופטת
אב"ד

מרדכי לוי, שופט

ירון לוי, שופט
כמו כן יפצה הנאשם את עזבונו של המנוח ב- 70,000 ₪.
כב' השופט מרדכי לוי:

אני מסכים.
כב' השופט ירון לוי:

אני מסכים.

סו+ דבר:

אנו גוזרים על נאשם 1 את העונשים הבאים:

מאסר בפועל של 15 שנים וששה חודשים מיום מעצרו 27.8.2014.

המאסר על תנאי של 10 חודשים, שהוטל בת"פ 18963-03-10, יופעל באופן ששבעה חודשים ירוצו בחופף לעונש בתיק זה ושלושה חודשים ירוצו במצטבר, כך שבסה"כ ירצה הנאשם מאסר של 15 שנים ו-9 חודשים מיום מעצרו.

24 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

כן ישלם הנאשם פיצוי, בסך 110,000 ₪ לעזבונו של המנוח, על פי פרטים שיימסרו על ידי ב"כ המאשימה.

אנו גוזרים על נאשם 2 מאסר של שבע שנים בגין העבירה של סיוע להריגה.

באשר לשיבוש מהלכי משפט, אנו גוזרים על הנאשם ששה חודשי מאסר, שירוצו במצטבר לעונש שהוטל בעבירה העיקרית, סה"כ שבע שנים וששה חודשים לריצוי בפועל מיום מעצרו 31.8.2014.

מאסר על תנאי של 20 חודשים, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של שיבוש עשיית משפט, על פי סעיפים 249-237 בסימן א' לפרק ט' של חוק העונשין או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

עמוד 11

כמו כן יפצה הנאשם את עזבונו של המנוח ב- 70,000 ₪.

הודעה לנאשם זכותו לערער לבית משפט העליון בתוד 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, במעמד הצדדים.

ירון לוי, שופט
מרדכי לוי, שופט

שרה דותן, שופטת אב"ד